

Rendkívüli kiadás!

Köszeg, 1922. május hó 4.-én.

42. évfolyar

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Magyar Nemzeti Múzeum
Budapest
Kötelese példány.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Helyben egész évre 120 K, félévre 60 K, negyedévre 30 K.
Vidékre postai szétküldéssel egész évre 140 K.
Egyes szám ára 3 korona.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztők és kiadók: Ifj. Rónai F. és Pandur B.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Köszeg, Várkör 39. sz.
Telefon-szám 23.

Ínyiltár sora 10 korona.

Ábrdatések négyzetcentiméterenként 1-50 K.
számitotnak.

Olvasóinkhoz!

Hogy olvasóinkat a küszöbön álló választásról állandóan tájékoztassuk, ezért a „Köszeg és Vidéke” csütörtök reggel is megjelenik mint rendkívüli kiadás. Előfizetés marad a régi. A kiadóhivatal.

Az ellenzék programja

körül baj van. Teljesen hiányzik belőle a gazdasági újra építés iránya és módja.

De nincs meg benne a kormányzópártnál annyiszor kifogásolt egység sem.

Vasárnapi számunkban már rámutattunk a keresztény ellenzék programjának tarthatatlanságát, irreális voltát. Azt hittük, hogy nemzetünk nagy fia Apponyi és a vele egy sorban harcoló Andrássy aggályainkat el fogják oszlatni. Sajnos csalódtunk. Egyetlen egy szavuk sem volt az gazdasági kérdés megoldásáról. Nem tájékoztattak arról, hogyan segítenének az ipar szomorú helyzetén, miképen oldanák meg kereskedelmünk válságán.

Tisztelet, becsület Apponyi nagyságának, Andrássy politikai multjának. De csak nem akarják elhiteni Köszeg józan választóival, hogyha a trón örökösét, hazahozzák, hogy akkor ezek a kérdések mind egyszerre megoldódnak?

Az élet ezer bajjával kemény tusában álló földmivest, iparost, kereskedőt, tisztviselőt csak nem akarták meggyőzni, hogy ez az első a legfontosabb országmentő kérdés, mely nem engedheti át az elsőbbséget más problémának?

Az ellenzék gerinckérdése kétségtelenül és kizárólag a király kérdése.

De még ebben a fő pontban sem egységesek. Apponyinak jászberényi választóihoz intézett nyílt levelében, de Köszegen vasárnap mon-

dott beszédében a várakozás álláspontján van, (ezen van az egységes kormányzópárt is.) „O nem akarja a törvényes király uralmát erőszakos eszközökkel és a nemzet külbiztosságának veszélyeztetésével helyreállítani.” Számol a külső ellenségekkel. Bölcsen!

Köszegi beszédjében azt sem hallgatja el, hogy a magyar nem akármilyen királyság hive.

Andrássy vele szemben nem igen van tekintettel az adott helyzeten. Ő mielőbb akarja hazahozni a trón várományosát Ottót. De ha azt nem mondta volna is, az októberi puccsal nyíltan mutatta mentalitását, minden feltétel nélkül való legitimista, az erőszak árán is az.

Hozzájárul, hogy az ellenzék képviselőjelöltje 2 évvel ezelőtt írásban adja, hogy ő választ királyt, vasárnap pedig azt mondta:

„Az én jövőm itt ül: Apponyi és Andrássy grófok személyében. Amerre ők mennek, arra megyek én is.”

Azt hiszem nehéz lesz 3 felé menni.

Nagy multu, kivételes életű emberek, szellem óriások, mint Apponyi koros, sokat tapasztalt politikusok mint Andrássy életük alkonyán megengedhetik maguknak, sőt kötelességük, hogy az elvi álláspontok magasságából ideálokat állítva irányítsák népüket.

A nemzetnek szükségük van ideálokra. De a gyakorlati kérdések megoldására kötelességünk másokat kiválasztani. Olyanokat, akik arra valók, de semmi esetre olyanokat, akik nagyjaink fénykéve körébe sompolyogva minden nélkül egy pár sugarat magukra lopnak.

És ha még kételkedtünk volna utunk helyességében, amikor az országgyűlésbe Rakovszky Iván dr.-t óhajtott küldeni, a vasárnapi gyűlés e szándékunkban végleg megerősített.

Ezt hálás szívvel köszönjük nagyjainknak, Apponyinak, Andrássynak.

Ósz Ernő.

A sokarcu ember.

Egy füzet fekszik előttünk, címe: „A sokarcu ember, írta Látó László”. Kiadja a Patria irod. vállalat Budapesten. Ára 20 K. Mikor a kezünkbe vettük azt hittük, hogy valami Wells zsánerü regény.

Nem az, de azért nem kevésbé érdekfeszítő. Egy pályafutás, egy ember élete áll előttünk apró mozaikból összerakva.

Egy tipust, a szellemi felkészültség nélkül, csak kifejtett könyökkel és rágószerkezettel induló politikai történetek típusát látjuk mesteri módon megrajzolva.

Olvasóinkat e füzet mindenképen érdekelni fogja, mert hiszen „a szeretettel körülrajongott, az éljenezés és taps özőnével ünneplte” képviselőnk és óriási lelkesedéssel és újabb programmal, újból jelölt Lingauer Albin régebbi és újabb változásairól szól.

A füzet tartalmát nem közöljük.

De mint a köszegi kerület választópolgárai a füzet irójánál több joggal kérdezzük Lingauer úrtól, melyik meggyőződése az igazi. Válasszon, melyik kijelentés az echt:

1. Egyház és haza merőben ellentétes gyökerekből eredő fogalmak. (1910)
2. Kell Nemzeti Tanács. Szerencse, hogy jött! (1918. nov. 2)
3. Szeretem a zsidót. (1918. nov. 20)
4. A háborút az uralkodó osztály kapzsisága okozta. (1918. nov. 27.)
5. Jöttek új tehetségek, igaziak, komolyak, tehetségesek: Kunfi, Beck, Garami, Garbai. (1918. nov. 27.)
6. Magyarországnak faképnél kell hagynia Nyugateurópát és Szerbiával perszonaluniós szövetséget kell kötni. (1919. jan. 17)
7. Ha az alkotmány jó és a király személye

Huncut tudomány ez! Sokáig tanulhatja az ember. És mikor azt hiszi, hogy már tudja, akkor sül ki hogy semmit sem tud.

Az ember süléséhez a boszorkány-mesterséghez képest kismirka.

Azért helyesen van. Csak mielőbb az iskolába. Különösen, ha a politika ilyen két nagy mestere mint Apponyi és Andrássy tart előadást. No meg azután eljenezni is lehet.

Magyarruhás lányok csoportja féltve szoknyájuk fodrait a ház eresze alá menekül a hirtelen támadt eső elől. Mintha máskor többbe lennének.

De ma az időnek is van esze, csakhamar kiderül.

Egy szép köszegi asszony kerül mellém. Még a régi jó világból ismerős. Kire szavaz asszonyom? Természetesen Lingauerre. Azután miért! Tudja én a politikához nem értek, de mi asszonyok csak nem szavarhatunk másra! Deresedő szivemmel csunya irigység fog el. Hej Albin csak érted még módját.

De mint politikus sajnállak — nagyon sajnállak.

Mozgolódás támad, a Struc felől gyermekcsoportok szaladgálnak. Csakhamar feltűnik a Freyberger rendőrkapitány fess alakja, aki kocsijával a menet élén halad.

Azután mások.

Egy nyitott kocsiban Apponyi gróf, jellegzetes fejére virágosó hull. A nemzet nagy fiat

Tollhegygel.

Ujságíró szemmel járom az utcákat. Valami régen nem érzett választási hangulat ulti meg lelkemet. Van vagy 20 éve, talán több is, hogy igazi régi jó magyar választást láttam.

A köszegi annak készül.

A biztos kerületéből kizavart medve körömszakadtáig védelmezzi vadászterületét. A politikai huncutság minden fogása próbára készül. És mefordított harcmodorral a nagy ágyuk állanak az első sorba. *)

Zászló alig látható. Az aszfalton annál sűrűbb az „Eljen dr. Rakovszky Iván” felírás, ahol krétával áthúzva, néhol bemocskolva... a szerint, hogy a felírást eltüntető krétával, vagy — csak rossz izléssel rendelkezett.

A szónoki pódiummal szemben a ház fala nagy betűkkel éljenzi Rakovszky Ivánt. Egy-szerre csak megjelenik egy csoport fiatal ember — még 18 éven aluliak, alighanem diákok — és felébe ragasztják: „Eljen Apponyi!” Hát ezt ugyan az ellenzék által hangosan követelt egyenlő elbánás alapján éppen feljebb vagy lejjebb is ragaszthatták volna. De az ilyen fiatal ur még nem tud distinguálni. Elég ha a tanár ur tud. Különben is Apponyi neve fedte

*) Azt mondják, hogy az orosz bolsevikik utolsó elkészesedésükben a lengyelek elleni harcban az ágyukat állították az első vonalba, de a lengyelek elnyomulását és sem birta feltartóztatni.

Egyes szám ára 3 korona.

